

VỖ PHIẾN

Săn heo
ăn Tết

Săn heo ăn tết

Võ Phiến

sản heo ăn tết

Võ Phiến

Bìa: *Họa sĩ Chóe*

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

**săn heo
ăn tết**

VỖ PHIẾN

**Tuần báo KHỞI HÀNH
số xuân Tân Hợi 1971**

Xày tết thì đến rồi đó. Chỉ còn năm hôm nữa, chứ lâu lắc gì cho cam. Mà, cái đám đi tải gạo ở bên kia đường 13 từ sáu ngày nay vẫn chưa thấy tăm dạng. Nếu đường đi suôn sẻ, không bị cản dọc đường, cũng không bị lính quốc gia nằm đường chặn mất đường qua lộ thì trễ gì mai hay một anh chị em họ cũng mò về tới. Đơn vị tổng số được hơn hai chục ngoe, hết sáu ngoe bị sốt rét, trừ thêm Ban chỉ huy, chị nuôi, vị chi chục mạng, còn lại bao nhiêu đều tập trung đi tải gạo.

Như vậy, muốn sửa soạn, chuẩn bị Tết nhất gì phải chờ cái đám đi tải về mới thực hiện được. Họ mà về muộn, nhằm vào hai mươi tám hay hai mươi chín Tết xem như cái Tết bị thủ tiêu. Đéo quả, ở trong rừng sâu chiến khu Đ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, không có ngày nào gọi là ngày nghỉ, nhân dịp Tết không được nghỉ ngơi chề chén cho đã đời vài bữa, thà chết còn sướng hơn.

Tâm nghĩ vậy. Và suốt ngày anh ta bút rút đứng ngồi không yên. Ở cương vị chính trị viên của đơn vị, người “cầm cán” đơn vị mà không tính nổi, không thu xếp được cho anh em hưởng một cái Tết đúng theo cổ lệ ông bà, thì quả là yếu quá, “hạch” hết chỗ nói. Nhưng tình thế như vậy biết làm sao bây giờ?

Như cái Tết năm ngoái, Tết 1964, nào bún, nào bánh chưng, xôi vò cơm rượu,

nào heo rừng, mễn, ấy là chưa kể cả chục ký cá trê, cá chạch lấu cấm câu được, và mấy con gà lôi rừng mắc bẫy. Năm nay, hai mươi lăm Tết rồi, bây giờ coi như chưa có gì ráo. Gạo cũng hết nhẵn. Thử hỏi, người khỏe đã đi tải sạch, toàn người bệnh ở nhà, làm được cái “thống chế” gì chứ? Chẳng lẽ, đơn vị Tâm vừa nuôi được một con heo tự túc mới hơn năm chục cân, lại đè ra cắt cổ ăn Tết thì còn gì là vốn liếng? Không được! Không chấp nhận được.

Là đảng viên thứ thiệt. còn là chính trị viên đơn vị, bí thư cấp ủy, cộng sản đây mình vậy mà Tâm cũng phải thốt lên:

- Cầu trời... đường đi thông suốt, cho tụi nó ngày mai về tới đây.

Đêm nay, hết ngời lại nằm, hết nằm lại đứng dậy đi tới đi lui, hút hết điều thuốc này sang điều thuốc khác cho mãi đến khi buồn ngủ quá, Tâm leo lên vồng bông mừng. đánh một giấc tì tì cho đến sáng.

Bắt đầu ngày hai mươi sáu rồi đấy. Tâm chờ mãi cho đến chiều tối; đoàn tải gạo vẫn hãy còn ở đâu đâu, chưa về tới. Rồi ngày hai mươi bảy đi qua. Rồi ngày hai mươi tám. Lại ngày hai mươi chín. Bỏ mẹ chưa! Chưa thấy mống nào về hết. Bọn nó đi qua lộ bị phục kích, hy sinh hết rồi chẳng? Hay bị biệt kích đón đường bắt hết? Không chừng cái đám này nó dám rủ nhau ở lại dưới đồng bằng ăn Tết, bỏ cho mấy thằng ở nhà đói rục! Nếu vậy thì mấy thằng ở nhà chỉ còn nước vật cổ con heo lứa mới lớn, nuôi tự túc ra thịt cho hả giận.

Tâm như ngồi trên cái lò lửa, không yên. Không giữ được bình tĩnh, Tâm chửi thề liên miện:

- Đéo mẹ! Mấy thằng ôn vật này, tại sao không chịu về cà?

Nhưng rồi bọn đi tải gạo cũng về đến. Mười một giờ đêm hai mươi chín, Tâm vừa leo lên võng, buông mùng, trùm tấm nỉ mỏng cho đỡ lạnh, thiu thiu thì nghe tiếng khua nước lồm bồm ở dưới suối, sau nhà bếp. Tâm choàng dậy, thấy có mấy cái đèn chai che lá đi qua suối. Bọn tải gạo đã về.

Tâm lật đật nhảy xuống võng, xô chân vội vào đôi dép râu, mừng cỡ như trẻ con thấy mẹ đi chợ mua quà về, hưng hăng bước ra sân la lên.

- Trời đất ơi! Sao tụi bây không ăn

Tết ở dưới đồng bằng rồi hãy về? Ở nhà tao thiệt chết đứng!

Có tiếng cười hì hì và một chú trả lời:

- Đáng lẽ về sớm chớ, anh Tư! Tại chờ đổi cho được nếp về nấu bánh tét nên chậm vậy đó.

Ừ, vậy thì cũng được đi. Tụi nó cũng lo Tết đấy chớ. Nhưng ăn Tết đâu phải chỉ có bánh tét với bánh chưng là đủ. Còn bao nhiêu món, bao nhiêu việc quan trọng hơn Tâm cầu nhàu:

- Bộ ăn Tết chỉ có bánh tét thôi sao vậy? Đéo quá ! Ngày mai là ba mươi rồi. Chưa có một con cá, chưa có một miếng thịt. Làm sao kiếm cá, kiếm thịt cho kịp đây? Bộ bánh tét chấm muối sao ?

- Ấy! Hì hì! Lo gì anh. Đi bán mấy

hồi. Sửa bẫy lại, cắm câu tối mai một đêm là sáng mốt có đủ hết. Ờ, mà này... anh Tư, tội này, bình ton đứa nào cũng đầy nhóc rượu đế. Đến nỗi ngày nay khát nước quá mạng mà không có nước uống đó.

Tâm bỗng nghe hết giận hờn, cười toe:

- Hoan hô tội bây! Có rượu đầy đủ vậy là diệu nghệ quá rồi. Nông dân mà không có rượu đế thì “lập trường” vào cái chỗ nào? Thôi, cái tội về trễ, rượu nó chậm chúc cho. Huề nghe! Đứa nào, trút gạo ra ngâm liền đi, mai xay làm bún nghe!

Không huề cũng không làm sao hơn được.

Đáng lẽ, thông thường hể đi công tác

xa về là ai nấy đều được nghỉ ngày hôm sau để tắm giặt và dưỡng sức. Nhưng đã ba mươi Tết, nghỉ dưỡng sức nữa thì đẹp Tết cho rồi, nên sáng sớm ngày ba mươi Tâm cho gọi tất cả dậy mở cuộc hội ý cấp tốc, phân công nhau chạy đua với Tết.

Phân công, công việc đâu đây xong, riêng phần Tâm, Tâm lãnh chuyện vác súng cùng với một cậu nữa vô rẫy mì của đơn vị 104 bắn heo rừng.

Cơm nước xong, hai thầy trò Tâm, kẻ cạc bin, người trường Nga "bá đở", lặn lưng gói cơm vắt, băng rừng phom phom vào rẫy mì 104.

Hai giờ sau, còn trăm thước nữa đến bìa rẫy, Tâm chột nhìn thấy những móng heo rừng dẫm nát vùng đất ẩm trước mặt. Dấu còn mới rành rành.

Tâm suýt nhảy lên, đang tay ra chặn cậu chiến sĩ đi theo mình, rồi lom khom nhìn thật kỹ những dấu in trên nền đất ẩm, thì thào:

- Đéo quả! Trúng mỗi rồi mà thấy chưa, bầy heo này vừa mới đi qua. Đông lắm. Vài ba chục con là ít. Lớn nhỏ đủ thứ. Cảnh giác nghe!

Cả hai thầy trò Tâm dừng lại chuẩn bị cho thật kỹ. Nào rút quai dép cho chặt, áo bỏ vào quần, nai nịt gọn gàng, nào kiểm tra lại đạn, soát lại thuốc nhắm, nhè nhẹ lên đạn vào ổ súng, sợ heo nghe tiếng động nó chạy mất. Xong xuôi, cả hai nom theo dấu chân heo lom khom bước nhẹ từng bước một. Vượt qua một đám mây nước, gai lồm chồm dày bịt, tay chân Tâm đã bị đâm nhiều vết nhíre nhối khó chịu. Cả mặt, cổ cũng sưng da chảy máu.

Điều đó không can hệ gì làm Bản được heo mới can hệ. Len lỏi qua quảng rừng thưa, hai thầy trò Tâm đã bắt đầu vào đến bìa rẫy ở hướng đông. Nền trời quang đảng và một quảng trống thật lớn hiện trên cao. Tâm thấy thềm một điều thuốc lá. Nhưng Tâm đành nuốt nước miếng chịu trận. Hút thuốc, mùi khói sẽ làm bây heo phát giác, chạy mất thì đúng là số ăn mày, hết Tết ngay. Đứng quan sát địa thế, nghe hướng gió, chọn được phía “dưới gió” xong, Tâm khoác tay ra hiệu, hai thầy trò sửa soạn “nhập trận”.

Chui vào rừng khoai mì mọc cao quá đầu, cả hai bò được một lúc, nghe có tiếng heo cắn nhau kêu eng éc, rượt đuổi làm gãy cây răng rắc phía trước. Tâm nghe vừa nôn nao, vừa hồi hộp lẫn với thích thú kỳ lạ.

Tâm ra hiệu cho cậu chiến sĩ rẽ ra, thành đội hình chữ nhất, dàn hàng ngang cùng song song bò lên, cách nhau một quãng hơn mười thước. Cứ thế hết bụi khoai mì này đến bụi khoai mì khác, vượt qua một cách cẩn thận chậm chạp.

Tiếng heo kêu, cắn nhau eng éc, tiếng thân cây bị heo quật gãy, tiếng heo nhai lạp xạp ở phía trước nghe rõ mồn một kể bên. Tâm nhìn ngang, ra hiệu cho cậu chiến sĩ của mình dừng lại, quan sát, thủ thế vì tiếng động trước mặt Tâm đoán phòng chừng hơn mười thước. Săn heo rừng, được gần như vậy, kể như nổ là ăn chắc trăm phần trăm.

Tâm nín thở, nhìn về phía trước, nâng súng lên trong thế bắn quỳ, hờm sẵn. Những cây khoai mì phía trước cứ gãy rôm rốp, xao động cành lá rào rào. Nhưng giận cho cái đám rau mui rừng

mọc dày bít cao đến ngực, quỳ có nhằm vào đầu. Phải đứng xống lưng may ra. Mà đứng xống lưng chưa chắc thấy được heo rừng dưới thấp, trong khi heo rừng đã thấy trước có người đứng phía sau nó rồi. Cho nên đứng không dám đứng, chỉ có ngồi và bò.

Tấn thối lưỡng nan. Bò tới gần nữa sợ động. Ở lại chẳng thấy gì. Tâm bứt rứt nhìn quanh, tìm lối thoát. Định “hội ý” bằng mắt, bằng tay với cậu chiến sĩ đồng hành, tìm mãi Tâm không thấy cậu ta đâu. Chắc nó bò lên rồi! Nghĩ vậy, Tâm lại rón rén bò lên theo.

Chợt Tâm nghe phía trước mình có tiếng sột soạt rất khẽ và những cây rau mai hơi lay động như có một làn gió nhẹ vờn qua, từ phía tay trái, bên chỗ cậu chiến sĩ của mình từ từ chuyển sang. Cái thẳng liều thật! Đã như vậy còn bò ngang

dò dọc chi, heo nó nghe động, đông mất hết thì sao. Bò tới không bò, lại bò ngang! Bên này đã có mình đây rồi.

Cái thằng này, dịch vật, nó chắc! Tâm rửa thắm như vậy..

Muốn báo hiệu cho nó biết, nói cho nó nghe lại không tiện, dù nó chỉ ở trước mặt mình chừng bốn năm thước là cùng. Bò tới lại sợ động, trong khi nó đã ở gần bầy heo hơn mình rồi. Không bò tới để nó bắn trước, có phải mất uy của mình không. Công lao rình rập đã đời. Chẳng bắn được phát nào thì... “tức dễ” cái thằng “dịch vật” này quá. Khổ cái bò tới tranh bắn với nó, vì tự ái riêng tư, rúi bầy heo phát giác ra tiếng động của mình học lên chạy trốn, lại không có thịt heo ăn Tết. Làm sao?

Tâm ngồi thừ ra chán nản, vừa tức ẩm ách, vừa giận vừa tiếc như đánh mất một cái gì.

Có đến năm phút trôi qua như vậy. Bầy heo vẫn cứ la eng éc, đùa nhau, cắn nhau, quần nát đám khoai mì phía trước. Vậy mà “thằng dịch vật” đó nó lại êm rơ. Kỳ chưa! Nó làm gì vậy cả ? Nóng quá đi!

Không kiên nhẫn được nữa, Tâm lại rón rén rướn người bò lên. Chậm chạp từ từ, càng lúc càng đến gần chỗ cậu chiến sĩ của mình đang “phục kích” hơn.

Bây giờ thì gần bầy heo lắm rồi. Trước mặt Tâm là mấy bụi rau mùi khô cháy, ngăn phía trước. Tâm định ngóc đầu lên ngồi dậy nhưng chợt thấy xuyên qua mấy cọng cỏ thừa, cái “thằng dịch vật” núp trong bụi rau mùi khô, nhô ra chiếc khăn bằng vải dù màu vàng vấy vấy

như ra hiệu bảo mình nằm yên không nên bò tới nữa.

Tâm lại nằm im. Ưc thật. Được một tí, nó lại vầy vầy. Lại có đến năm phút nữa. Bắn nó chả bắn. Làm cái trò gì “đâm họng” cản không cho thủ trưởng nó bò lên? Tâm nóng bùng mắt, giận hết sức. Kệ cha mày! Ông bò lên xem mày ấm ở gì với ông, lão lếu ông nện cho một tát tai ngay.

Tâm lại rướn người bò tới. Cái “thằng dịch vật” cứ phát khăn dù ra hiệu dừng lại lia lịa. Tâm giận quá, nhòai tới chụp cái khăn dù.

Và Tâm bị chúi nhủi về phía trước một cách thật mạnh nổi đom đóm mắt cùng với một thứ tiếng “hộc, hộc” lẫn với tiếng gầm vang rừng. Tâm vừa đau, vừa sợ đến đống người, mất hết cả hồn vía.

Chùng đó, Tâm mới biết ra rằng mình vừa mới chop trúng đuôi một con cạp. Cái “khăn dù” phất phất mà một phần vì cỏ che không rõ, phần khác vì nó lẫn trong đám rau mui khô cháy những lá màu đất đen, Tâm cứ đinh ninh đó là chiếc khăn dù của “thằng ôn vật” đâu ngờ lại là cái đuôi cạp quất qua quất lại.

Thì ra, đi săn heo, không phải chỉ có hai thầy trò Tâm mà còn có cả ít ra là một chú cạp. Heo đi có bầy đông, tất nhiên có những con heo rừng lớn, những con heo “lăn chai” nặng hàng hai tạ, nanh dài, hung dữ còn hơn cạp nên cạp sợ. Muốn bắt heo, cạp phải lặng lẽ bám sát, rình phía sau chờ cơ hội. Hễ có một con heo con, heo lứa nào mê ăn tách ra khỏi bầy là cạp ta vỗ ngay vác chạy như chú điều hâu bất thần phóng từ trên trời xuống bắt gà con. Có như vậy, cạp mới

không bị phản công nguy hiểm của bầy heo đông đảo.

Cho nên, bầy heo rừng nào kéo đi đâu, thế nào phía sau cũng có vài chú cọp bám sát. Heo lọt vào đám khoai mì; mê ăn quên điều nguy hiểm đó. Còn cọp, mãi rình heo, quên phía sau còn có thầy trò Tâm cũng cùng một mục đích như mình. Phần khác, nhờ “dưới gió”, ngược hướng gió heo không nghe ra mùi cọp, mùi người. Cọp cũng chỉ nghe được mùi heo trên gió đưa xuống. Riêng thầy trò Tâm, là người lại thuộc loại tay mơ nên chẳng nghe ra mùi gì cả. Chỉ nghe được tiếng chứ chẳng nghe được mùi. Mãi sau này gặp mấy “tay tổ” thợ rừng giải thích Tâm mới vỡ lẽ.

Vì vậy, bắt đầu Tâm vớ đúng cái đuôi cọp, làm cọp hết hồn vía, nhảy vọt tới,

gầm hét chạy mất, kéo Tâm ngã chúi về phía trước.

Rốt cục, cả bầy heo cũng hoảng hồn kéo nhau chạy mất.

Nghe tiếng cộp gầm, rồi cả tiếng la hét của bầy heo chạy trốn, cậu chiến sĩ nổ ngay một phát súng, đồng thời lên tiếng gọi:

- Anh Tư ơi! Anh Tư! Anh đâu rồi!

Tâm lên tiếng trong sự thảng thốt bàng hoàng:

- Tao đây!

- Anh có sao không?

- Không!

Cậu ta càn đạp cỏ bước tới vồn vã:

- Trời đất ơi! Tôi thấy con cạp bự bằng con bò ghé từ chỗ này găm lên một tiếng rồi nhảy tới, tôi nổ liên một phát. Tôi quỳnh lên, tôi tưởng... mà nó không có chụp anh hả ? Báo hại, bầy heo chạy mất hết trơn rồi.

Mặt Tâm còn ngơ ngác, mất thần. Anh ta phúi đất và cỏ bám trên quần áo, ngồi bệt xuống đất, uể oải móc gói thuốc rê trong túi áo ra vẫn một điếu, châm lửa hút, rồi kể lại chuyện vừa xảy ra.

Cậu chiến sĩ chống súng, đứng nghe, cười ngất:

- Đuôi cạp đầu có giống cái khăn dù, anh tưởng cái gì kỳ cục vậy? Phải tôi thì có thịt cạp ăn rồi!

- Đừng xạo mây! Mây bắn nó hay mà y té đá trong quần ?

- Bậy anh! Đâu có tệ quá vậy anh. Nhưng mà bây giờ lộ rồi, lỡ cỡ hết rồi còn sản với bản làm sao được nữa?

Tâm « ứ hự một tiếng, thở dài đứng dậy:

- Còn làm sao bây giờ! Thôi thì đi kiếm giộc bản đỡ chớ chẳng lẽ về không.

- Nhưng mà giờ này giộc nó ngủ hết rồi kiếm đâu ra! Phải chờ đến một, hai giờ chiều nó thức dậy đi ăn, mặc may ! Vùng này, thiên hạ lâu nay bản bản nhão nhừ hết, chắc gì còn con giộc nào dám ở. Kẹt dữ, anh Tư

Tâm rầu rĩ:

- Dầu sao đi nữa mình cũng phải ráng. Bữa nay ba mươi rồi. Tối lấy gì tổ chức liên hoan? Chẳng lẽ rau luộc chấm mắm ruốc uống rượu?

Hai thầy trò Tâm nhìn nhau cười trừ. Tâm đưa tay xem giờ. Bây giờ đã mười một giờ rưỡi. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa chiều xuống rồi. Tâm định ninh trong bụng phen này đành phải vác súng về không. Chỉ còn biết hy vọng vào hai tổ đi săn khác ở buồng Mã Đà có may mắn hơn thầy trò Tâm chăng?

Giữa lúc tấn thối lưỡng nan, Tâm chợt nghĩ ở đây cũng gần căn cứ của 104, thôi thì tới đó kiếm bầy nòi trà.

Tâm bảo cậu chiến sĩ:

- Tao với mấy bây giờ ghé vô tụi 104 kiếm nòi trà uống cái đã. Tụi 104, nó nuôi heo tự túc bốn năm con. Nếu gặp tụi nó làm heo, mình ăn mày vài ký về cho anh em nhậu đỡ cũng hay.

Vậy là hai thầy trò Tâm băng ngang rẫy khoai mì đến đường mòn đi về căn cứ 104. Cậu chiến sĩ vác súng hăm hở đi trước, Tâm leo đèo theo sau.

Vira qua khỏi rẫy chừng ba trăm thước, cậu chiến sĩ bỗng dừng lại đột ngột, chặn Tâm:

- Khoan anh Tư!

- Gì vậy mậy? Tâm hỏi.

Cậu chiến sĩ mỉm cười, ánh mắt có vẻ tinh nghịch, chỉ về phía trước:

- Kia! Hai con heo!

Ở khúc quanh đường mòn phía trước chừng hơn chục thước có hai con heo ục ịch, nhẩn nha đi lại. Tâm cười:

- Bậy mậy! Cái thằng.... Heo tự túc của 104 nó nuôi, bộ mấy tính đi ăn cướp

của nó sao? Sanh giặc chó chẳng phải chuyện chơi đâu. Bị kiểm thảo trùm đầu, còn bị mang tiếng rồi đền bồi nữa. Phiền lắm!

- Chiều nay ba mươi Tết rồi anh Tư!

- Ủa Tết thì Tết chó! Như mầy không nói làm gì, bắt quá bị kiểm thảo phê bình rồi thôi chó tao là chính trị viên, tao lãnh đủ. Mầy đừng có hại tao. Tư tưởng mầy không tốt chút nào hết.

- Đành vậy rồi! Nhưng anh Tư nghĩ coi, anh nở lòng nào nhìn anh em đơn vị chiều nay húp nước mắt sao anh Tư! Bắt quá mình bắt con heo của mình, mình thường cho 104 là cùng chó gì!

- Cũng... Không được mầy! Kẹt tao lắm.

Cậu chiến sĩ đề nghị:

- Hay tôi đề nghị với anh Tu vậy... Anh giả vờ như anh không biết gì hết. Anh coi như tôi đi dọc đường nhìn không rõ, tưởng lầm heo rừng bắn chết rồi, khiêng về tới đơn vị anh mới hay. Tuy vậy, anh cũng không biết là heo ai. Đến chừng 104 đi tìm heo thì anh mới biết heo của 104. Bao nhiêu trách nhiệm anh cứ trút hết cho tôi. Vậy là huế. 104 bắt heo của mình về nuôi, mình đến tụi nó là huế.

Tâm thở dài:

- Mấy coi, heo đó ít ra cũng cả tạ. Lớn hơn heo mình. Heo mình chừng bốn năm chục ký. Vậy... kỳ quá.

Hai con heo trở tới, thấy có người chặn đường liền tạt vào rừng đi vòng. Vậy mà hai thầy trò Tâm vẫn chưa dứt khoát. Cậu chiến sĩ biện bạch:

- Anh coi! Heo mình cũng là heo. Nó có nhỏ hơn thiệt nhưng nuôi thêm vài tháng là nó lớn bằng chớ gì, anh Tư. Kẹt quá mình mới phải làm vậy. Anh quyết định liền đi anh Tư! Để nó đi mất bây giờ, Tôi làm một phát là ngã liền...

- Ờ! Đành vậy! Mày lên cò súng nè nhẹ nghe. Coi chừng nó nghe, nó chạy mất bi giờ.

Cậu chiến sĩ, lên cò một cách điệu nghệ, tay giữ đầu cơ bấm không cho chạm mạnh vào Ổ súng. Một tiếng "cách" khẽ vang lên. Chợt Tâm đưa tay ngăn:

- Khoan mày!

- Ủa! Bộ tính thôi sao anh Tư?

- Không! Làm chớ! Nhưng mà để tao lừa nó ra cách xa đường mòn chút nữa,

để máu đổ tùm lum, tội 104 nó biết. Mà
thủ thế sẵn đi.

Cậu chiến sĩ cười run cả vai. Tâm
cũng cười một cách ngượng nghịu. Tâm
khẽ suyt một tiếng mà khoa tay một vòng
để đuổi heo tránh sâu vào rừng.

Dù là heo nhà, nhưng nuôi ở rừng,
ngoài hai bữa ăn no ít khi nào dám lại
gần người, suốt ngày toàn đi ỉu, kiếm ăn
thêm ngoài rừng nên khi Tâm đưa tay
lên, hai con heo hoảng hồn “hộc” lên như
bị đuổi, hoảng hồn cong đuôi chạy ào ào
mấy cái là lủi tuốt mất dạng. Cậu chiến
sĩ chl mới lên đạn nên không sao bắn kịp
đành lấy mắt nhìn trân, dậm chân chép
miệng:

- Trời! Trời! Trời! Anh làm hư bột hư
đường hết rồi anh Tư!

Sáu giờ rưỡi chiều, ở đơn vị đã nổi đèn từ lâu, hai thầy trò Tâm mới về đến nhà. Về với hai tay không. Vì buổi trưa, sau vụ bắn hụt heo của 104 nuôi, hai thầy trò cần nhằn nhau, rốt cục không ghé 104 uống trà nữa mà kéo thẳng vào rừng bắn giộc. Suốt cả buổi chiều, không tìm thấy con gì hết, cho đến cả muốn gặp một con chim con bắn bậy một phát cho đỡ ức cũng không gặp. Hai tổ đi săn ở Mã Đà về cũng chẳng có con thịt nào.

Tâm đi hết muốn nổi. Vừa bước vào văn phòng cất súng, định mở bồng lấy quần áo đi tắm thì có mở bồng lấy quần áo đi tắm thì có ảnh đèn pin ở ngoài sân rọi vào nhà. Tiếp theo là câu nói vang lên:

- Anh Tâm hả anh Tâm! Bộ tối nay
mấy anh bên này không tổ chức liên
hoan chè chén gì sao?

- Ai đó! Tâm hỏi.

- Tui! Tui chớ ai!

- À thì ra Thủ trưởng 104. Tâm tiếp:

- Ủa! Còn mấy ông thì sao? Đi đâu
giờ này, tối quá vậy ông ?

Thủ trưởng 104 cười hể hể, thật vui,
thân mật hết sức:

- Tui qua đây mời ban chỉ huy bên
này sang bên 104 tụi tui dự tiệc tất niên.
Tui phải kéo mấy ông đi cho kỳ được mới
nghe đó. Rượu thịt sẵn sàng rồi, đang
chờ mấy ông tới là mở màn.

- Sao không mời sớm, để tối quá vậy
cha! Tôi đi bán mới về mình mấy bòn đất

không, chưa kịp tắm đây, Chờ tôi tắm rồi, kéo qua bên đó ít lắm cũng phải chín giờ mới tới. Đói chịu gì nổi.

– Thôi mà! Tắm rửa gì! Cọp nó mấy tắm! Kệ qua bên tụi tôi rồi về tắm cũng chẳng sao mà! Ờ, tui có biếu mấy đĩa nó đem qua cho mấy anh chục ký thịt heo ăn Tết chơi.

Tâm nghe mừng rơn trong bụng, Tự đứng thấy phấn khởi lên, hết mệt ngay. Cái đám 104 tốt thiệt. Vậy là dù sao với chục ký thịt heo. đêm nay anh em trong đơn vị mình cũng làm được một bữa liên hoan, nhậu nhẹt đã đời rồi. Đúng là buồn ngủ gập chiếu bông chứ không phải gập chiếu manh.

Tâm cười ha hả, khoái trá thật sự:

- Hoan hô 104. Hoan hô mấy ông hết mình! Vậy thì, để tôi đi dặn mấy anh em

ở nhà họ tổ chức nấu nướng, thu xếp cái đã. Còn ông thủ trưởng của tôi bên này, chắc ông còn đang uống trà với anh em dưới bếp. Để tôi đi kêu. Chờ chút nghe.

Năm phút sau, Tâm để nguyên bộ quần áo đầy bùn đất, mồ hôi đi theo thủ trưởng 104 ra khỏi văn phòng. Đáng lẽ cả Ban Chỉ huy cùng đi, nhưng vì cần phải có người ở nhà trông nom, điều khiển nên Tâm với tư cách thủ trưởng chính trị đi thay mặt là đủ.

Chợt thành linh thủ trưởng 104 vỗ vai Tâm xin lỗi:

- Tội tui thiệt có lỗi với mấy anh quá. Xin mấy anh thông cảm cho!

Tâm ngạc nhiên:

- Ủa! Gì vậy anh? Gì mà xin lỗi xin phải vậy?

- Chẳng giấu gì anh, hồi trưa này mấy đứa bên 104 tui đi săn, nó gặp con heo của mấy anh ngoài đường, ba chớp ba nhoáng nó tưởng heo rừng nên bắn ngã đem về mần thịt. Tới chùng đem về nhà mới rõ ra là heo nhà. Ở vùng này thì chỉ có hai đơn vị tui mình, không heo của tui thì của anh chớ ai vô đây. Cho nên lỡ rồi, làm thịt xong tui cho đem qua đây nửa con, còn tui tôi phân nửa. Mai mốt chùng nào tại tui làm thịt heo nhà, tui tôi sẽ chia nữa cho mấy anh. Thông cảm nghe anh Tâm!

Tâm chỉ thốt được hai tiếng « trời đất” rồi đứng lại. Vậy là cái bọn 104 nó chơi cha rồi, Bắn heo mình đem về mần thịt ăn Tết chơi, còn bảo là lằm. Heo rừng với heo nhà khác nhau xa, lằm vào cái chỗ nào cho được.

Tâm hự lên một tiếng:

- Phải đề...

- Thôi mà anh! Lỡ rồi mấy anh thông cảm cho mà! Cho nên tôi mới đích thân lội qua đây mời mấy anh...

Tâm thở dài, im lặng. Suýt chút nữa Tâm đã nói luôn:

- Phải đề... như vậy hồi trưa bắt mẹ heo của mấy anh cho nó... huề! Bắt mẹ giữa đường, cần gì phải khổ công tính toán cho nó... chạy vượt.

